

UCHWAŁA NR VII/5/14/2024
SEJMIKU WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

z dnia 23 września 2024 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej

Na podstawie art. 18 pkt 20 oraz art. 30 a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 566), art. 227 i 229 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku – Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 572)

Sejmik Województwa Śląskiego
uchwała:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi Firmy Handlowej¹⁾ na działalność wojewódzkiej samorządowej jednostki organizacyjnej, tj. Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Katowicach, postanawia się nie uwzględnić skargi.

§ 2. Uzasadnienie faktyczne i prawne przyjętego rozstrzygnięcia stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Wykonanie uchwały w zakresie zawiadomienia Skarżącego o sposobie załatwienia skargi powierza się Przewodniczącemu Sejmiku Województwa Śląskiego.

§ 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Sejmiku
Województwa Śląskiego

Jacek Jarco

¹⁾ Anonimizacji w zakresie danych osobowych na podstawie art. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej dokonał Mariusz Jaworski, pracownik Kancelarii Sejmiku.

UZASADNIENIE

W dniu 9 lipca 2024 roku do Urzędu Marszałkowskiego Województwa Śląskiego wpłynęła skarga na sposób rozliczenia wniosku nr 000/CV-19/17478811 z dnia 13 października 2020 roku o przyznanie świadczeń na podstawie art. 15gg ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Ustawa COVID-19), a także na działania urzędników Wojewódzkiego Urzędu Pracy w Katowicach (WUP) podejmowane w trakcie rozliczania.

W złożonej skardze, strona skarżąca podnosiła:

1) wprowadzenie skarżącej w błąd dotyczący konieczności dokonania zwrotu otrzymanego świadczenia w części, w jakiej zostało ono przyznane z przeznaczeniem na pokrycie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników nieobjętych przestojem, przestojem ekonomicznym lub obniżonym wymiarem czasu pracy w następstwie COVID-19 przez pracowników i Dyrektora WUP, podczas, gdy w świetle orzecznictwa sądów administracyjnych żądanie to było bezzasadne i wynika z nieprawidłowej wykładni przepisów tejże ustawy przez urzędników WUP;

2) wykorzystanie przez urzędników WUP braku znajomości przepisów Ustawy COVID-19 oraz Kodeksu postępowania administracyjnego (KPA) i poprowadzenie sprawy w sposób, który uniemożliwia instancyjną oraz sądowoadministracyjną kontrolę podjętych przez WUP działań, gdyż w sprawie nie zostały wydane postanowienia lub decyzje, które mogłyby podlegać zaskarżeniu;

3) zignorowanie zgromadzonej i przedstawionej przez skarżącą argumentacji, przemawiającej, w ocenie skarżącej, za bezzasadnością konieczności zwrotu środków;

4) powołanie się przez Dyrektora WUP na błędne, w ocenie skarżącej, wyroki wojewódzkich sądów administracyjnych, a następnie domaganie się zwrotu środków;

5) brak rozstrzygnięcia złożonego przez stronę, na podstawie art. 61§1 KPA, w dniu 8 maja 2024 roku wniosku o wszczęcie postępowania administracyjnego, poprzez nie wydanie postanowienia o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego;

6) odmowę zwrotu wpłaconej przez stronę zwrotu;

7) potraktowanie przedsiębiorstwa w sposób nieuwzględniający prawa określone w art. 8 i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców oraz nierównego traktowania przez organy administracji publicznej w porównaniu do innych przedsiębiorców.

Stan faktyczny sprawy przedstawia się następująco:

W trakcie weryfikacji końcowej wniosku nr 000/CV-19/17478811 z dnia 13 października 2020 roku o przyznanie świadczeń na podstawie art. 15gg Ustawy COVID-19, firmy F. H.¹⁾ (Strona) pismem o sygn. SA-071-189-01/KM/2024 Beneficjent został wezwany do zwrotu otrzymanego świadczenia w części w jakiej zostało ono przyznane z przeznaczeniem na pokrycie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników wraz z odsetkami w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, naliczanymi od dnia przekazania środków do dnia zwrotu oraz do złożenia prawidłowego rozliczenia. Wezwanie zostało skutecznie doręczone w dniu 31 stycznia 2024 roku. W odpowiedzi na wezwanie, w dniu 26 lutego 2024 roku Strona złożyła pismo, kwestionujące zasadność wezwania do zwrotu nienależnie pobranego dofinansowania do składek ZUS.

Odpowiadając na pismo Strony, pismem z dnia 11 marca 2024 roku WUP podtrzymał stanowisko w kwestii zwrotu nienależnie pobranego dofinansowania do składek ZUS (sygnatura pisma: SA-071-189-02/KM/2024). Strona w dniu 21 marca 2024 roku dokonała częściowego zwrotu w wysokości 4 894,89 zł. Następnie, w dniu 3 kwietnia 2024 roku, Strona złożyła poprawne rozliczenie, które uwzględniło nienależnie pobrane składki ZUS oraz dokonała zwrotu pozostałej kwoty w wysokości 10 393,83 zł – co łącznie z poprzednim zwrotem obejmowało kwotę należności głównej w wysokości 10 757,88 zł oraz odsetki w wysokości 4 530,84 zł. Biorąc pod uwagę fakt przedłożenia kompletu prawidłowych dokumentów rozliczeniowych, a także zwrot całości nienależnie pobranej części dofinansowania, wniosek rozliczono

końcowo pozytywnie. W następstwie zakończonego procesu rozliczania, w dniu 8 kwietnia 2024 roku do Strony wysłano pismo o sygn. SA-071-189-03/KM/2024, informujące o prawidłowym rozliczeniu dofinansowania.

W dniu 23 kwietnia 2024 roku Strona złożyła wniosek o przedstawienie sposobu dokonania wyliczeń niewykorzystanej kwoty środków podlegających rozliczeniu kwestionując wysokość należności podlegającej zwrotowi. W odpowiedzi na powyższe, Stronie w dniu 29 kwietnia 2024 roku przesłano pismo wyjaśniające (sygn. SA-071-189-04/KM/2024). Odpowiedź zawierała szczegółowe informacje dotyczące wysokości należności głównej w postaci nienależnie pobranych środków dofinansowania oraz szczegółowe informacje na temat sposobu wyliczenia odsetek, w tym dat oraz kwot, od których odsetki zostały naliczone.

W dniu 8 maja 2024 roku (data wpływu do WUP – 14 maja 2024 roku) Strona złożyła wniosek o zwrot nienależnie wpłaconej kwoty, a w przypadku odmowy dokonania zwrotu przedmiotowych środków – żądanie wszczęcia postępowania administracyjnego oraz wydania decyzji administracyjnej wskazującej powody i podstawy prawne żądania zwrotu nienależnie pobranego świadczenia.

Nawiązując do powyższego, pismem z dnia 29 maja 2024 roku o sygn. SA-071-189-05/KM/2024, poinformowano stronę, iż jej żądania dotyczące zwrotu nienależnie otrzymanej części dofinansowania są bezprzedmiotowe. Dodatkowo, postanowieniem z dnia 17 lipca 2024 roku o sygn. SA-071-189-06/KM/2024 odmówiono wszczęcia postępowania w zakresie objętym żądaniem strony. Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Stronę w skardze na działalność WUP, należy stwierdzić, co następuje:

1) Zarzut w postaci „wprowadzenia (..) w błąd dotyczący konieczności dokonania zwrotu otrzymanego świadczenia w części, w jakiej zostało ono przyznane z przeznaczeniem na pokrycie składek na ubezpieczenia społeczne (...)”. Zgodnie z dyspozycją przepisu art. 15gg ust. 6 ustawy z dnia 2 marca 2020 roku o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jednolity Dz. U. z 2024 roku, poz. 340 z późn. zm.), zwanej dalej specustawą, świadczenia przysługują przez łączny okres 3 miesiące, przypadających od miesiąca złożenia wniosku. Zgodnie z art. 15gg ust. 7 specustawy, wnioskodawca mógł otrzymać pomoc z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP) w postaci dofinansowania do wynagrodzeń oraz składek na ubezpieczenie społeczne wyłącznie w przypadku jeśli nie otrzymał pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie tych samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy.

Na podstawie specustawy przedsiębiorcy mieli ponadto możliwość uzyskania wsparcia ze strony Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w postaci ulgi w płaceniu składek na podstawie art. 31zo tej ustawy. Główni dysponenti środków FGŚP – Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej oraz Ministerstwo Rozwoju, Pracy i Technologii od momentu wprowadzenia świadczeń COVID-19, tj. od kwietnia 2020 roku stali na stanowisku, iż w sytuacji, gdy podmiot objęty był ulgą w zakresie składek ZUS na podstawie art. 31zo specustawy mógł otrzymać dofinansowanie jedynie do wynagrodzeń.

Zgodnie z pismem z dnia 11 maja 2020 roku Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej o sygnaturze: DF.III.058.31.2020.MO kierowanym do Dyrektorów Wojewódzkich Urzędów Pracy: „Wnioskodawca, który skorzystał ze zwolnienia ze składek ZUS za marzec, kwiecień i maj, a następnie złożył wniosek o dofinansowanie wynagrodzenia ze środków FGŚP, w czerwcu uzyska dofinansowanie pomniejszone o składki ZUS.

Wnioskodawca może otrzymać pomoc z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wyłącznie w przypadku, jeśli nie uzyskał pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy (wynagrodzenia, składki).

W sytuacji, gdy wnioskodawca złożył wniosek w kwietniu na 3 miesiące i zaznaczył, że uzyskał zwolnienie ze składek ZUS do maja, otrzyma dofinansowanie do wynagrodzenia z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na 3 miesiące pomniejszone o składki ZUS.” Tożsame stanowisko wyrażało Ministerstwo Rozwoju, Pracy i Technologii, wskazane w piśmie z dnia 8 marca 2021 roku znak: DFV.0710.7.2021: „(...) wsparcie z FGŚP w postaci dofinansowania do wynagrodzeń oraz składek na ubezpieczenia społeczne wnioskodawcy mogą otrzymać wyłącznie w przypadku, jeśli nie uzyskali pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy. Zgodnie z przyjętą wykładnią przez te same tytuły należy rozumieć wynagrodzenia oraz składki na ubezpieczenia społeczne niezależnie od nazw miesięcy, za które są wypłacane, z maksymalnym limitem 3 miesiące. Jednakowa regulacja obowiązuje w przypadku instrumentu pomocowego ujętego w art. 15gg specustawy (art. 15gg ust. 7 specustawy). W tym przypadku (...) jeżeli

beneficjent obok pomocy w postaci dofinansowania do wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie Społeczne z FGŚP otrzymał pomoc w postaci zwolnienia z obowiązku opłacenia nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne na podstawie art. 31zo specustawy, a więc w zakresie tego samego tytułu prawnego, zobowiązany jest do zwrotu otrzymanego niejako dwukrotnie (a więc nienależnie) świadczenia”.

Powyższa kwestia była również przedmiotem interpelacji poselskiej z dnia 19 listopada 2023 roku, na którą odpowiedzi udzieliła Pani Agnieszka Dziemianowicz-Bąk – Minister Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej w dniu 22 lutego 2024 roku. Z treści odpowiedzi jasno wynika, iż „beneficjent, który oprócz dofinansowania do wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne z FGŚP otrzymał również pomoc w postaci zwolnienia z opłacenia składek na ubezpieczenie społeczne z art. 31zo specustawy, niezależnie od okresu za jaki przysługiwała ta pomoc, zobowiązany jest do zwrotu przyznanych środków z FGŚP w części dotyczącej składek na ubezpieczenie społeczne. Ze wskazanym powyżej stanowiskiem koresponduje również orzecznictwo – zgodnie z tezą wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 13 lipca 2021 roku (sygn. akt I SA/Kr 384/21), pojęcie „takich samych tytułów wypłat” należy rozumieć – jako – wynagrodzenie pracownika i składkę na ubezpieczenia społeczne od wynagrodzenia”.

Reasumując, podmiot, który skorzystał ze zwolnienia, o którym mowa w art. 31zo specustawy, nie mógł otrzymać na podstawie art. 15gg specustawy środków na opłacenie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników z uwagi na przepis art. 15gg ust. 7 specustawy obowiązujący do dnia 1 lipca 2021 roku.

Zgodnie z art. 15gg ust. 7 specustawy przedsiębiorca mógł „otrzymać pomoc z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wyłącznie w przypadku, jeśli nie uzyskał pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy”.

Stanowisko Ministerstwa właściwego do praw pracy dotyczące przedmiotowego obszaru pozostaje niezmiennie do dnia dzisiejszego;

2) Zarzut dot. wykorzystania przez urzędników WUP braku znajomości „skomplikowanych przepisów tzw. ustawy COVID-owej oraz Kodeksu Postępowania Administracyjnego”. Podczas naboru wniosków o dofinansowanie na bieżąco udzielane były informacje i wyjaśnienia dotyczące zakresu udzielanego wsparcia, w tym możliwości ubiegania się o finansowanie do wynagrodzeń wraz ze składkami ZUS, zarówno poprzez umieszczanie stosownych informacji na stronie internetowej WUP, jak również przez pracowników infolinii. W wyniku powyższego, to przedsiębiorca decydował o zakresie wsparcia, o jakie wnioskował. Ponadto, Strona na każdym etapie prowadzonych rozliczeń była informowana pisemnie o brakach i błędach, które należało uzupełnić i skorygować, o sposobie dokonania wyliczenia należności podlegającej zwrotowi i odsetkach oraz o podstawie dokonania zwrotu nienależnego świadczenia.

W żadnym z kolejnych etapów postępowania mającego na celu dokonanie rozliczenia otrzymanych środków przed jego zakończeniem, tj. dokonaniem pozytywnej weryfikacji końcowej, obowiązujące przepisy nie wymagały wydania decyzji, czy też postanowienia. Zgodnie z przepisami specustawy, w przypadku rozliczania otrzymanych dofinansowań, konieczność wydania aktu administracyjnego – jakim jest decyzja – jest przewidziana dla zwrotu całości otrzymanego dofinansowania. Specustawa jako akt prawny o charakterze szczególnym ma pierwszeństwo przed postanowieniami ogólnymi Kodeksu postępowania administracyjnego, co oznacza, iż nie ma konieczności wydawania decyzji o pozytywnym zakończeniu procesu weryfikacji otrzymanego dofinansowania.

3) Zarzut podnoszony przez stronę dotyczący zignorowania przez WUP ciężkiej sytuacji przedsiębiorstwa oraz zgromadzonej i przedstawionej przez Stronę argumentacji, w tym linii orzeczniczej sądów administracyjnych oraz wezwania do zwrotu środków. Nawiązując do wskazanego przez Skarżącą argumentu dotyczącego „ciężkiej sytuacji przedsiębiorstwa” zauważyć należy, iż Strona nie występowała z wnioskiem o zastosowanie jakiegokolwiek ulgi w postaci np.: rozłożenia płatności na raty, umorzenia czy odroczenia terminu płatności.

Nawiązując do wskazanej przez Stronę „ugruntowanej linii orzeczniczej sądów administracyjnych” stwierdzić należy, iż poszczególne orzeczenia sądowe wywołują skutki wyłącznie w ramach danej rozpatrywanej sprawy. Każde rozstrzygnięcie rozpatrywane jest indywidualnie i nawet przy niemal identycznych stanach faktycznych, dwa różne sądy mogą wydać dwa zupełnie różne od siebie orzeczenia. Również w odniesieniu do spraw związanych z podwójnym dofinansowaniem, wynikającym z otrzymania nienależnego dofinansowania w postaci składek ZUS, sądy administracyjne wydają orzeczenia, które zawierają przeciwstawne tezy i odmienne interpretacje możliwości łączenia instrumentów określonych w ustawie COVID-19, co powoduje, że trudno uznać powyższe za ugruntowaną linię orzeczniczą.

Stanowisko to podziela Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej, które dodatkowo, pismem z dnia 13 września 2022 roku nr DF-DF.0211.5.2022.PP, wyraźnie wskazało, iż „poszczególne indywidualne spory należy pozostawić rozstrzygnięciu przez niezawisłe składy sędziowskie, gdzie można liczyć się z rozbieżnościami interpretacyjnymi i niejednolitym orzecznictwem”.

4) Zarzut dot. powoływania się „przez wicedyrektora WUP w oficjalnym piśmie na dwa w sposób oczywisty błędne wyroki Wojewódzkich Sądów Administracyjnych”. Należy stwierdzić, iż ocena prawidłowości rozstrzygnięć wydanych w danej sprawie nie należy do kompetencji WUP, ponieważ budzące wątpliwości kwestie merytoryczne dotyczące istoty danej sprawy mogą być podnoszone jedynie w postępowaniu odwoławczym.

5) Zarzut dot. braku „rozstrzygnięcia złożonego (...) wniosku o wszczęcie postępowania administracyjnego lub postanowienia o odmowie wszczęcia postępowania administracyjnego”. Stosowne postanowienie zostało wydane z datą 17 lipca 2024 roku (znak sprawy SA-0510-189-06/KM/2024) i wysłane do Strony, co umożliwia Stronie złożenie ewentualnego zażalenia w trybie przepisów o postępowaniu administracyjnym.

6) Zarzut odmowy zwrotu „nienależnie zwróconej (...) kwoty pomimo przedstawienia jasnej, logicznej i spójnej argumentacji, która w sposób oczywisty wskazuje zasadność zwrócenia (...) wpłaconej kwoty”. Kwestia uznania wypłaconego dofinansowania do składek ZUS za nienależne i związanej z tym konieczności zwrotu tych środków została szczegółowo omówiona w odniesieniu do pierwszego z formułowanych przez Stronę zarzutów.

7) Zarzut dotyczący potraktowania przedsiębiorstwa w sposób nieuwzględniający prawa określone w art. 8 i art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 roku – Prawo przedsiębiorców oraz nierównego traktowania przez organy administracji publicznej w porównaniu do innych przedsiębiorców. Zgodnie z art. 8 wskazanej ustawy „Przedsiębiorca może podejmować wszelkie działania, z wyjątkiem tych, których zakazują przepisy prawa. Przedsiębiorca może być obowiązany do określonego zachowania tylko na podstawie przepisów prawa.”, natomiast z art. 11 ustawy wynika, iż „Jeżeli przedmiotem postępowania przed organem jest nałożenie na przedsiębiorcę obowiązku bądź ograniczenie lub odebranie uprawnienia, a w sprawie pozostają wątpliwości co do treści normy prawnej, wątpliwości te są rozstrzygane na korzyść przedsiębiorcy (...)”. W odniesieniu do obu zapisów należy stwierdzić, iż z wolności przedsiębiorcy do czynienia tego, co nie jest zakazane przez prawo, nie można utożsamiać z pełną swobodą zachowań w sytuacji obowiązującego stanowiska Ministerstwa – dysponenta FGŚP, które było wiążące dla wszystkich stron, tj. strony przyznającej pomoc i otrzymującej pomoc. O ile można zgodzić się z tym, iż zapisy dotyczące zakresu dofinansowań wypłacanych przez WUP (same wynagrodzenia czy również składki ZUS) mogły wydawać się przedsiębiorcom niejasne, to interpretacje właściwego ministerstwa były przekazywane do urzędów w zasadzie od momentu obowiązywania specustawy, a następnie informacje w nich zawarte upubliczniane w sposób umożliwiający dostęp osobom zainteresowanym poprzez zamieszczenie ich w formie odpowiedzi na pytania na stronie internetowej WUP.

O rozstrzygnięciu wątpliwości na korzyść przedsiębiorców natomiast mogłaby być mowa tylko wówczas, gdyby takie wyjaśnienia nie funkcjonowały w obrocie prawnym.

Biorąc pod uwagę powyższe oraz działającą przez cały okres pandemii infolinię, w ramach której udzielano wyjaśnień zgodnych z przepisami i posiadanymi interpretacjami, w gestii przedsiębiorcy leżało złożenie prawidłowego wniosku o dofinansowanie.

Wypłacając środki WUP-y kierowały się ustawową zasadą domniemania uczciwości przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 10 Prawa przedsiębiorców organ kieruje się w swoich działaniach zasadą zaufania do przedsiębiorcy, zakładając, że działa on zgodnie z prawem, uczciwie oraz z poszanowaniem dobrych obyczajów. Wypłata wsparcia COVID-owego oparta była – zgodnie z przepisami, na złożeniu oświadczeń pod odpowiedzialnością karną dotyczących między innymi kwestii niekorzystania z pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłaty i niekorzystania z ulgi w ZUS – co w przedmiotowej sprawie miało miejsce.

Dodatkowo, odnosząc się do zarzutu „doprowadzenia do nierównego potraktowania (...) przez organy administracji w porównaniu do innych przedsiębiorców” należy stwierdzić, iż w każdym przypadku, w którym doszło do wypłaty nienależnego dofinansowania w postaci składek ZUS, działania podejmowane celem ich odzyskania są takie same. Działania te mają oparcie w obowiązujących przepisach, co zostało również podkreślone w piśmie z dnia 13 września 2022 roku Ministerstwa Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej nr DF-DF.0211.5.2022.PP, zgodnie z którym „organy przyznające świadczenia stosowały

jednolitą wykładnię, co zapewniło równość wobec prawa podmiotów ubiegających się o świadczenia na podstawie jednego lub drugiego przepisu prawnego, gwarantując pomoc jak najszerzej liczbie podmiotów przy ograniczonych środkach finansowych”. Ponadto „zmiana stanowiska spowodowałaby nieakceptowalne skutki finansowe i prawne, m.in. poprzez brak zapewnienia zasady równości wobec prawa dla podmiotów, które wystąpiły o świadczenia zgodnie z brzmieniem przepisów ustawy COVID-19 w interpretacji niekwestionowanej przez 2 lata jej działania oraz wywołanie rewizji dla wielu już podjętych rozstrzygnięć, działań, decyzji ze skutkiem „wstecznym”, nie dotyczącym ponadto jedynie Departamentu Funduszy MRiPS”.

Biorąc pod uwagę powyższe, zgodnie z art. 30 a ustawy z dnia 5 czerwca 1998 roku o samorządzie województwa, sejmik rozpatruje m.in. skargi składane przez obywateli powołując w tym celu Komisję Skarg, Wniosków i Petycji.

W dniu 9 września 2024 roku odbyło się posiedzenie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji Sejmiku Województwa Śląskiego, na którym rozpatrywana była przedmiotowa sprawa. W trakcie posiedzenia Komisji po analizie sprawy uznano, że została ona szczegółowo rozpoznana i nie ma podstaw do uznania skargi za zasadną.

Podjęcie przez Sejmik Województwa Śląskiego uchwały nieuwzględniającej tej skargi jest uzasadnione.